

denne Mand har, thi ved Siden af har han et godt Rygstød i sin Ministerpension, der er 6,000 Kr. Det forekommer mig, at det er meget uheldigt, at den Slags Bestillinger skulle ophobes i den Grad paa den enkelte Mand. Hvis der virkelig er noget at bestille, kan den enkelte jo slet ikke overkomme det; hvis der derimod ikke er noget at bestille, skal jeg ikke benægte, at han jo meget vel kan bestride det, men saa finder jeg dog, at det maa siges at være urigtigt og ubilligt at give dem til til disse Folk, som i Forvejen ere saa godt stillede, at de forud have en Ministerpension, af hvilken de kunne leve. Det er meget godt, at denne Sag er bleven oplyst; thi den er jo meget lærerig at faa Forstand af. — Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger vedrørende de Understøttelser, som fra Udvalgets Side ere blevne bestemte at skulle gives til de efterladte efter de forulykkede fra det grønlandske Skib „Castor“. Jeg vil der paa Forhaand bemærke, at saaledes som disse Understøttelser ere givne, er det ikke sket med min gode Vilje. Jeg havde ønsket, at de skulde gives paa en anden Maade, idet jeg havde ønsket, at man her skulde gaa frem efter samme System, som vi gik frem efter i Fjor, da der blev givet Understøttelse til de efterladte efter de 12 Mænd, som forulykkede ved Redningsbaaden ved Liløre. Der gjorde man ingen Forskel, men stillede dem alle ens. De havde alle lidt samme Skæbne at være druknede med denne Redningsbaad, og man stillede dem derefter fuldstændig ens, idet man til Enkerne gav 300 Kr. aarlig og til hvert af Børnene indtil deres 15de Aar 80 Kr. aarlig til Hjælp til deres Opdragelse. Jeg havde ønsket, at man havde gaaet frem paa samme Maade i dette Tilfælde. De Mennesker, der ere forulykkede, have alle lidt samme Skæbne, og der er derfor Grund til at stille sig ens lige over for deres efterladte. Da jeg imidlertid som sagt kom til at staa ganske alene med denne Opfattelse, har jeg ikke villet stille noget særligt Ændringsforslag, men er gaaet med til det, som Flertallet er blevet enig om. Der er ogsaa en anden Henseende, i hvilken jeg anser den Maade at ordne Sagen paa, som sket er, for uheldig. Der er saaledes en Del Enker, som ikke skulle have aarlig Understøttelse, men have udbetalt en Sum af 800 Kr. en Gang for alle. Det er meget tvivlsomt, hvorvidt en saadan Kvinde er heldig stillet ved at faa udbetalt 800 Kr. paa et Bræt. Der er saare mange Tilfælde, i hvilke en saadan

enlig stillet Kvinde, naar hun faar et saadant Beløb, af hvis Renter hun ikke kan leve, forsøger derigennem at skabe sig en Forretning, men i mange, mange Tilfælde gaar desværre saadanne Forsøg rent til Grunde, saa at hun i ganske kort Tid mister Beløbet, og saa er hun lige ulykkelig stillet igen. Jeg havde altsaa helst set, at vi i denne Sag havde stillet os paa samme Maade, som vi i Fjor stillede os lige over for de forulykkedes efterladte i Liløre. — Paa § 27, Nr. 250 i Betænkningen, staar der omtalt et Beløb, der skal anvendes til Opførelse af ny Banevogterhuse og Bygninger til Banernes Funktionærer. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt at opføre Funktionærboliger langs med Kystbanen. Det har vist sig at være ligefrem umuligt for denne Banes Funktionærer at kunne skaffes sig Bolig i Sommer. Da Kystbanen blev aabnet, og Funktionærerne skulde begynde at passe deres Arbejde der, viste det sig f. Eks. i Skodsborg og Rungsted, at det ikke var muligt for disse Folk at opdrive sig en Bolig. Boligerne der ere slet ikke beregnede paa Folk som Jærnbanefunktionærer, der have en lille Løn at leve af; de ere derimod beregnede paa den velhavende Klasse. Folk hørende til den kunne have Boliger saadanne Steder, andre ikke. Derfor maatte Administrationen i Sommer køre Godsvogne derud og installere Funktionærerne med Familier i dem, saaledes at de i længere Tid maatte lade sig nøje med at bo i en Godsvogn. Hvis dette var blevet gjort lige over for Dyr, saaledes at de skulde tilbringe længere Tid i en Godsvogn, vilde „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse“ sikkert straks have overfaldet Ministeren og bebredt ham haardt, at han tillod sig et saadant Dyrplageri. Nu er det imidlertid ikke over for Dyr, det er praktiseret, men over for Mennesker, lige over for Funktionærerne og deres Koner og Børn, som have maattet bo i saadanne Godsvogne, fordi det ikke var muligt at skaffe dem andet at bo i, og navnlig er der blevet klaget over, at det var gamle Godsvogne, de fik, hvor Gulvet var raadent og hullet, hvilket naturligvis ikke gjorde det bedre. Jeg tillader mig derfor at henstille til den ærede Minister, om han ikke kunde anvende denne Bevilling saaledes, at der blev opført Boliger for Funktionærer langs med Kystbanen, navnlig paa saadanne Steder, hvor det viser sig vanskeligt og overordentlig kostbart for Folk med saa smaa Indtægter at kunne skaffe sig pas-